

גמ"ר 7293/06/15 - מדינת ישראל, המאשימה נגד יפת זוהר בוריה, הנאשמים

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

גמ"ר 7293-06-15 מדינת ישראל נ' בוריה
בפני כבוד השופטת מגי כהן

בעניין: מדינת ישראל - המאשימה

נגד

יפת זוהר בוריה - הנאשמים

הכרעת דין

האישום

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום לפיו בתאריך 08/04/15 בשעה 19:05 או סמוך לכך, נהג הנאשם (להלן: "הנהג") ברכב פרטי מסוג סובארו, מ.ר. 6270167 (להלן: "הרכב"), בשדרות בנימין יהודה, מדרום לצפון והתקרב לצומת עם רחוב גבע (להלן: "הכביש").

אותה עת, היו תנאי הדרך תקינים: כביש אספלט ישר, תקין ויבש; דרך עירונית, מהירות מותרת עד 50 קמ"ש, כביש דו מסלולי, המופרד על ידי אי תנועה בנוי, חמישה נתיבי נסיעה במסלול נסיעת הנאשם, לקראת צומת מרומזר עם רחוב גבע (להלן: "הצומת"), בצומת מעבר חצייה מרומזר חוצה את שדרות בנימין (להלן: "מעבר החצייה"); שעת דמדומים, ראות טובה, שדה ראייה לפנים בכיוון נסיעת הנאשם למרחק של כ-80 מטרים לפחות, המאפשר לראות את מלוא מעבר החצייה.

באותה העת, בעוד הנאשם נמצא בעצירה בנתיב הימני בכביש, ליד בית מספר 25 בשדרות בנימין והותיר את המנוע דולק, החלה א' מ' ז"ל (להלן: "המנוחה"), לחצות את הכביש על גבי מעבר החצייה במסלול נסיעת הנאשם, כשהאור האדום ברמזור להולכי רגל דולק, א' הגיעה לאי התנועה בין מסלולי הנסיעה, והמשיכה לחצות את הכביש על גבי מעבר החצייה במסלול נסיעת הנאשם, כשהאור האדום ברמזור להולכי רגל דולק.

לאחר שא' הספיקה לחצות 8.7 מטרים על מעבר החצייה במסלול הנסיעה של הנאשם, וכשהייתה על גבי הנתיב השלישי בכיוון נסיעתו, החל הנאשם בנסיעה לכיוון צפון, בנתיב הימני, כשאור ירוק דולק ברמזור לכיוון נסיעתו.

הנאשם כלל לא הבחין במנוחה חוצה את הכביש על מעבר החצייה, והמשיך בנסיעתו, מבלי שהאט או עצר את רכבו

כדי לאפשר למנוחה את השלמת החצייה בבטחה. כשהגיעה א' אל התיב הימני בו נסע הנאשם, על מעבר החצייה, פגע בה הנאשם עם חזית ימין של הרכב.

כתוצאה מהפגיעה, התגלגלה המנוחה לעבר דופן ימין של הרכב ונפלה אל הכביש מצדו הימני של הרכב. הנאשם המשיך בנסיעתו קדימה ועלה עם הגלגל האחורי ימני של הרכב על גופה של א'. (להלן: "התאונה").

כתוצאה מהתאונה, נגרמו למנוחה חבלות ראש קשות לרבות דימום מהחלק האוקסיפיתלי, וכן חבלות ברגל שמאל, בבטן ובחזה. א' איבדה את הכרתה במקום, ופונתה במצב קריטי לבית החולים "לניאדו", שם נקבע מותה בשל החבלות מהתאונה בשעה 21:14 או בסמוך לכך.

ואלו הם פרטי הרשלנות המיוחסים לנאשם, לחילופין או במצטבר:

א. לא שב ליבו לדרך ונהג בקלות ראש.

ב. לא הבחין במנוחה בעת שהחל בנסיעה, וזאת על אף שא' הייתה כבר בעיצומה של חציית מעבר החצייה בכיוון נסיעתו באותה עת.

ג. לא הבחין במנוחה גם לאחר שהחל בנסיעתו, אף שהייתה בעיצומה של חציית הכביש כאמור, ופגע בה בתוך נתיב נסיעתו.

ד. לא האט ולא בלם את רכבו על מנת לפגוע את הפגיעה במנוחה, ולאפשר לה את השלמת החצייה בבטחה.

ה. לא נהג כפי שנהג מן היישוב היה נוהג בנסיבות העניין.

הוראות החיקוק לפיה מואשם הנאשם הינה גרימת מוות ברשלנות, עבירה לפי סעי' 64 לפקודת התעבורה, [נוסח חדש] התשכ"א-1961.

התיק הועבר לטיפולו על פי החלטת כב' השופט צימרמן מיום 17/10/15.

הכפירה

הנאשם כפר בסעיפים 3 ו', 4, 5, 6, 7, 8 (בחלק מן הסעיף) ו-9 לכתב האישום. הנאשם הודה בנהיגה, בזמן ובמקום התאונה וכן בתוצאה אך כפר ברשלנות המיוחסת לו ובקשר הסיבתי בין התאונה למותה של המנוחה.

פרשת התביעה

מטעם התביעה העידו:

ע"ת/1- גבריאל סעדה, בוחן תאונות הדרכים (להלן: "הבוחן").

באמצעותו הוגשו המסמכים הבאים:

דוח פעולה מיום 08.04.2015 - **ת/1**;

דוח בוחן תנועה מיום 10.05.2015 - **ת/2**;

סקיצה של דוח בוחן התנועה - **ת/3**;

תרשים תאונת הדרכים מיום 08.04.2015 - **ת/4**;

ניסוי שדה ראיה שנערך ע"י הבוחן מיום 08.04.2015 - **ת/5**;

בדיקת תכנית הרמזורים על פי עדי הראיה - **ת/6**;

שחזור תאונת הדרכים מיום 04.05.2015 - **ת/7**;

דף חישובים (2 דפים) - **ת/8**;

צילום לוח צילומים של זירת התאונה - **ת/9**;

דיסק תמונות צבעוני שהדיסק מכיל צילומי צבע של הזירה, צילום הצבעה של העדה שרון וצילום הצבעה של העדה גילה אהרוני - **ת/10**;

צילומים של העדה שרון - **ת/11**;

צילומים של העדה גילה אהרוני - **ת/12**;

דיסק וידאו הכולל צילום של הזירה בווידאו, שחזור וניסוי שדה הראיה שנעשה עם הנאשם בזירת האירוע, וידאו של שני הנציבים וויאן אביקסר וויקטור שרביט שעמדו בשני צידי מעבר החציה וחקירת הנאשם מיום 08.04.2015 - **ת/13**;

זכ"ד מיום 12.04.2014 בעניין חיפוש המצלמות בזירת האירוע - **ת/14**;

זכ"ד מיום 12.04.2014 בעניין חיפוש מצלמות בבית חולים לניאדו - **ת/15**;

זכ"ד מיום 10.05.2015 בעניין הניסוי במכשיר ויריקום - **ת/16**;

טופס הודעה על זכויות חשד טרם חקירה מיום 08.04.2015 - **ת/17**;

חקירת נאשם מיום 08.04.2015 - **ת/18**;

זכ"ד מיום 12.04.2015 על ניסיון איתור עד ראיה שמסר הנאשם - **ת/19**;

זכ"ד מיום 21.06.2015 בעניין בדיקת מחקרי התקשורת - **ת/20**;

תוכנית רמזורים - **ת/21**;

מהממצאים אשר מצא במקום התאונה וברכב, וכן מחומר החקירה הכולל עדויות עדי ראייה, עדות הנהג ושחזור התאונה קבע הבוחן כי נהג הרכב הפוגע, אשר החל את נסיעתו ממצב עצירה בנתיב הנסיעה הקיצוני ימני מתוך 5 נתיבים, הגיע למעבר החציה המרומזר בצומת פגע עם חזית צד ימין של רכבו בהולכת הרגל, תוך השארת סימני ניגוב אבק לאורך מכסה המנוע בצד ימין. כתוצאה מכך התגלגלה הולכת הרגל לעבר דופן ימין של הרכב, הרכב המשיך בתנועתו ללא בלימה מצד הנהג ולאחר שהולכת הרגל הוטלה לכביש עלה עם הגלגל האחורי ימני על גופה, תוך השארת סימני שפשוף מתחת לרצפת הרכב בצד ימין. כתוצאה מהתאונה נפטרה הולכת הרגל זמן מה לאחר שפונתה לבית החולים.

הבוחן קבע כי כיוון נסיעת הנאשם הינו מדרום לצפון, בנתיב קיצוני ימני במרחק של 5 מ' ממעבר החציה לצפון. 1.2 מ' מימין לקו ההפרדה שבין הנתיב הקיצוני ימני לשני מימין.

על פי עדות של עדה, אשר תיארה באופן ברור את כל מהלך החציה של הולכת הרגל משמאל לימין ביחס לרכב, קבע הבוחן כי כיוון חציית הולכת הרגל הינו ממערב למזרח, קרי, משמאל לימין.

על פי עדויות קבע הבוחן כי במעבר החציה של הולכת ברגל היה אור אדום ונהג הרכב נסע באור ירוק.

הבוחן קבע את מקום האימפקט על פי כתם דם שמצא בכביש המצביע על מקום שכיבה של הולכת הרגל לאחר התאונה.

על מכסה המנוע של הרכב מעל הכנף הקדמית הימנית של הרכב 0.4 מ' מדופן ימין מצא הבוחן סימני ניגוב אבק טריים המובילים מחזית צד ימין של הרכב לעבר הדופן הימנית של הרכב מעיד על כיוון נפילת הולכת הרגל לצד ימין מלפנים לאחור ולימין ביחס לרכב, ומתחת לרצפת הרכב לאורך המסגרת התחתונה בין הגלגל הקיצוני הימני לבין הגלגל האחורי ימני מצא סימני ניגוב אבק טריים המעידים על חיכוך שנוצר בין הגוף לרכב.

משחזור התאונה קבע הבוחן כי הולכת הרגל חצתה 14.8 מ' במעבר החציה. הולכת הרגל הספיקה לחצות 8.7 מ' זאת כאשר הנהג נמצא עדין בעמידה ורק החל בנסיעתו. על סמך נתונים ספרותיים מקצועיים קבע כי מהירות הרכב הייתה 30.6 קמ"ש. נהג הרכב היה בנסיעה רצופה ומרגע שהחל בנסיעה ועד שהגיע למעבר החציה נסע כ-25 מ' כך שהיה לנהג הרכב די זמן להבחין בהולכת הרגל הנמצאת על מעבר החציה אולם לא נמצאו סימני בלימה של נהג הרכב, הנהג לא בלם כלל כי לטענתו לא ראה כלל את הולכת הרגל עד לרגע שהרגיש שפגע במשהו.

הבוחן לא מצא סיבה כלשהי מדוע הנהג לא ראה את הולכת הרגל החוצה משמאל לימין ביחס לרכבו. כמו כן לא מצא ליקוי כלשהו ברכב או בדרך במקום התאונה כגורם לתאונה.

הבוחן קבע כי התאונה בלתי נמנעת

ע"ת/9- ליליה פלוטקין, עדת ראייה. עובדת במספרה שנמצאת בשדרות בנימין 23 פינת גבע, סיפרה כי בשעה 19:00 יצאה מהמספרה ובאה לסגור אותה, כאשר עמדה עם הגב לכביש, פתאום שמעה רעש שצועקים ומיד הסתובבה וראתה שאוטו פגע באישה והיא נפלה על המכסה מנוע ולאחר מכן על הרצפה והנהג עלה עליה פעמיים עם הגלגל.

מיד התקשרה והזמינה אמבולנס. היא אינה ראתה מאיזה כיוון הולכת הרגל מגיעה אך ראתה כי הולכת הרגל חצתה את הכביש ברמזור אדום.

ע"ת/8 גילה אהרוני - עדת ראייה. סיפר כי היא עמדה ברחוב גבע באמצע כדי לעבור לצד השני לקופת חולים, פתאום הסתובבה אחורה וראתה את המנוחה עוברת במעבר החציה השני של שדרות בנימין, לא בדיוק על המעבר חציה אלא כשהרמזור באור אדום, נהג הרכב בא ופגע בה בצד ימין ועלה עם הגלגלים עליה. אנשים אמרו לנהג להזיז את הרכב יותר קדימה.

באמצעותה צורף סקיצה שנערכה ע"י שמוליק סלמאן בהדרכת העדה (ת/22)

ע"ת/4 אופיר וויס - רס"ב, בוחן תנועה. גבה את ההודאה מהנאשם, הודיע לו על זכויותיו לפני החקירה והחתיים אותו על כך (ת/23 ות/24). סיפר כי הנאשם ביקש להתייעץ עם עו"ד אך שניסה לחייג אליו לא היה מענה, חזר ואמר שאין לו עו"ד ואז חקר אותו.

ע"ת/5 זכי שרעבי - ס"מ, שוטר תנועה בנתניה.

ערך את דו"ח הפעולה מיום 08.04.2015 בשעה 19:21 (ת/25) במהלך עדותו הוגש גם ת/26

קיבל דיווח על תאונה קשה עם הולכת רגל ברחוב גבע פינת בנימין, הגיע ביחד עם מתנדב בית"מ נס גרתי סגרו את הזירה יחד עם הצוות והמתינו לבוחנים שיגיעו. ציין כי רכב הפוגע הוזז, הפצוע פונה לבית חולים כי במקום היה כתם דם.

בחקירתו הנגדית הסביר כי חלקו בדוח מופיע בפרטי הטיפול באירוע ונתן הסבר אפשרי לחתימה וחותמת של אבי סננס שמופיעים רק בת/25, נושא תאריך 14/4/15.

בחקירתו הוגשו מסמכי צילום התיק ת/27, 28, 29.

ע"ת/3 ויקטור שרביט - את"ן נתניה, ראש צוות, ערך מזכרים (ת/30 ות/31). הגיע לזירה כאשר מד"א כבר פינה את הפצועה, סגר את המקום וסימן את הכתם דם, איתר עדים, רשם את הפרטים, כיוון את התנועה ועמד באי תנועה על פי בקשת הבוחן.

ע"ת/7 גב' שרון דוידוב - עדת ראייה. סיפרה כי באותו היום כאשר נפרדה מחברותיה בחזרה מהים, החברות הלכו שמאלה לכיוון התחנה המרכזית והיא פנתה ימינה ממול כללית על מנת להגיע לבית של דוד שלה. מספרת כי כאשר חצתה את הדרך הלכה לידיה אישה מבוגרת ושתייה נעמדו לפני מעבר החציה כי האור היה אדום ולא יכלו לחצות. לא עברו שום מכוניות והאישה החליטה לחצות גם כשהיה אור אדום והיא נשארה לעמוד ברמזור. כאשר האישה הגיעה לאי תנועה במרכז, האור היה עדיין אדום וגם כאן לא היו מכוניות שנסעו מהצד הזה, והאישה המשיכה לחצות המעבר החציה. היו חמישה נתיבים, העדה הוסיפה כי שמה לב שהאישה התחילה לפסוע מהר יותר והאור היה אדום, לקראת שני הנתיבים האחרונים עם שני התיקים היא התחילה ללכת מהר ואז החלק הקדמי של המכונית פגע בה והיא עפה ונחתה על הקרקע וזה קרה בנתיב האחרון במעבר החציה. אחרי שהמכונית פגעה בה והיא עפה ונפלה, הצמיג הימני הקדמי של המכונית עלה עליה והמכונית נטתה שמאלה. לאחר שהצמיג הימני קדמי דרס אותה גם החלק האחורי של המכונית דרס אותה והמכונית גם כן נטתה. לאחר שהנהג דרס אותה הוא בלם ואז הנהג החנה לפני קופת חולים

כללית. סיפורה כי הרכב שפגע במנוחה לא נקט בשום פעולה על מנת למנוע את התאונה. העדה ציינה כי אינה מכירה את הנהג והולכת הרגל.

ע"ת/13 ד"ר ראסם תאיה- כירורג בכיר מומחה במחלקת הטראומה בבית חולים לניאדו.

באמצעותו צורף מסמך מחדר מיון (ת/33) ותעודת פטירה (ת/34)

העיד כי בתאריך ה-08.04.2015 בשעה 19:55 קיבל חולה שהגיעה למחלקת הטראומה, במצב אנוש, מונשמת ומורדמת. הפצועה שסבלה מולטי טראומה, פגיעת ראש, פגיעת חזה, פגיעת בטן, פגיעה רב מערכתית שנגרמו כתוצאה מהתאונה. לאחר כשעה נקע מותה.

ע"ת/12 סימון לוי- פרמדיק מרחב שרון. ערך דו"ח מד"א (ת/35). תיאר את מצבה של הפצועה "קשה מאוד. חשש לפגיעת ראש, פגיעה חזה, פגיעת בטן, מחוסרת הכרה שסך כל הנתונים שאנו רואים פה מצביעים גם באמת על הפגיעות" (עמ' 115 שורה 17-18). מסר שנתונים אלה יכולים להתיישב עם תאונת דרכים (עמ' 116 שורה 12-13). בנוגע להמטומה ברגל שמאל הסביר כי מדובר בשטפי דם פנימיים אבל רואים את זה על פני העור, מן חבורה כחולה כזו שמישהו מקבל ושככל הנראה קיבלה את המכה ברגל שמאל (עמ' 118 שורה 25-28).

ע"ת/14 ד"ר הדס גיפס- רופאה משפטית במרכז הלאומי לרפואה משפטית באבו כביר וביצעה בדיקה חיצונית במנוחה וכתבה את חוות הדעת (ת/36).

הוגשו בהסכמה/ללא התנגדות המסמכים הבאים:

מוגשים ומסומנים מזכר מיום 12.04.2015 של שלומי צוברי- **ת/41**.

זכ"ד מיום 12.04.2015 של שלומי צוברי- **ת/42**.

דו"ח צילום וידאו מיום 12.04.2015 של שלומי צוברי- **ת/43**.

שימוע והחלטה על פסילה מנהלית מאת שי אשכנזי- **ת/44**.

מזכר מיום 09.04.2015 מאת שי אשכנזי- **ת/45**.

הודעה של ו' מ' (בנה של המנוחה) מיום 20.04.2015 - **ת/46**.

פענוח של ד"ר עומר ברמן מוגש ומסומן- **ת/47**.

פענוח של ד"ר וסרמן- **ת/48**.

מסמך רפואי - **ת/49**

תמונה שצורפה לחוות דעת מומחה - **ת/50**

פרשת ההגנה

הוגשו הודעות ע"ת/8 - נ/1, נ/2

הנאשם, יפת זוהר בוריה, סיפר בעדותו כי ביום 08.04.2015 נסע עם רכבו מסוג סובארו מדרום לצפון בנתיב הימיני, ברחוב שדרות בנימין בנתניה, החנה את רכבו מול הרמזור בערך 25,30 מ' כאשר האוטו שלו דולק והוא יושב בו ומסתכל האם הבן אדם שהוא מחכה לו מגיע. כאשר ראה שהוא לא מגיע, הסתכל שיהיה רמזור ירוק לרכבים לכיוון נסיעתו, ווידא כי אין אף בן אדם בכביש ובמעבר החציה החל לנסוע במהירות 5,10 קילומטר בשעה. לאחר שחצה בערך 5,7 מ' את מעבר החציה הרגיש מכה והרגיש שעלה על משהו. הנאשם חשב שעלה על כלב/ חתול אך ראה שאנשים מנפנפים לו לעצור, עצר את רכבו בצד, ירד וראה אישה שוכבת מאחורי הגלגל האחורי הימיני של הרכב.

באמצעותו הוגש פתק שהוא העתיק - נ/3.

הנאשם חזר מספר פעמים על העובדה כי לא הבחין במנוחה עד שהרגיש שפגע במשהו, ירד מהרכב לבדוק במה פגע ואז הבחין בה.

עד מסילתי שמואל - עד ראיה, סיפר כי ירד בהליכה רגלית מרחוב גבע לכיוון שדרות בנימין והבחין במנוחה המגיעה מכיוון אי התנועה המפריד בין מעברי החציה של רחוב גבע בצומת עם רחוב בנימין. הבחין כי המנוחה ירדה לכביש מאי התנועה בהליכה מהירה ונפלה על צדו הימני של רכבו של הנאשם. מספר כי הגיע למצב שהרכב כבר עבר את מעבר החציה היא הגיעה, פגעה בדלת, נפלה ומעדה כבר אחרי מעבר החציה. העד סיפר כי לא מסר עדות בקרות האירוע ורק לאחר תקופה כאשר דיבר עם בנו של הנאשם זיו התקשר למשטרה אך הם לא רצו לקבל את עדותו.

באמצעותו הוגש שרטוט נ/4 ותרשים נ/5.

זיו ברוריה, בנו של הנאשם - לאחר התרחשות התאונה פגש את העד שמואל מסילתי אותו מכיר היכרות שטחית. לאחר קרות התאונה וכעבור תקופה נפגשו השניים במקריות בעיר, שמואל שאל אותו מה לגבי התאונה והוא סיפר לו כי האישה נפטרה והוגש נגד אביו כתב אישום. הוא אמר לו שילך להגיש עדות אך לא קיבלו את עדותו.

ד"ר עוזי רז - המומחה מטעם ההגנה (להלן: "המומחה") ערך חוות דעת מומחה - נ/6.

הגיע למסקנה כי התאונה היא בלתי נמנעת. בחוות דעתו קבע המומחה:

- על פי סימני ניגוב האבק שמצא בוחן התנועה מן הפגוש הקדמי לעבר תחתית הרכב, הפציעות בגופה של הולכת הרגל והממצאים הרפואיים, לרבות חוות דעת המומחה לרפואה משפטית, נראה נזק רפואי בצד שמאל של גופה של הולכת הרגל (ברך ימנית בצד הקדמי הפנימי, ברך שמאלית בצד הקדמי החיצוני) ניתן ללמוד כי כיוון חציית הולכת הרגל באלכסון ומימין לשמאל.

- בוחן תנועה קבע את כיוון ההליכה של המנוחה- בהסתמך על עדותה של ע"ת שרון בלבד והכריע על פיה והתעלם מעדויות סותרות.
- על פי הנתונים הנאשם יצא ממצב עצירה כשהוא רואה אור ירוק והוא היה בטוח שהרמזור המיועד להולכי רגל היה אדום וסבר שאין איש על הכביש או שהולך רגל לא יחצה באור אדום.
- המומחה ערך חישובים והגיע למסקנה שהמנוחה הייתה על הכביש 1.36 שניות, ועל כן התאונה בלתי נמנעת.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את עדי התביעה והגנה, התרשמתי מהופעתם בפניי ובחנתי את כל החומר שהוגש על ידי הצדדים, שוכנעתי כי התביעה הוכיחה מעל כל ספק סביר שהנאשם עבר את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום ואנמק:

אין מחלוקת לגבי קרות התאונה, בזמן, במקום, בשעה, בנהיגה, תוצאות התאונה, שהנאשם היה מעורב באירוע, כיוון נסיעת הרכב, התאונה ואופן התרחשותה בקטע כביש עירוני בנתיב קיצוני ימני, שהמהירות המותרת בו היא 50 קמ"ש, שהנאשם נסע בנהיגה רצופה של כ-25 מ', שבכיוון נסיעתו דלק רמזור ירוק והמנוחה חצתה את מעבר החציה ברמזור אדום.

עיקר המחלוקת הינה לגבי כיוון החצייה של המנוחה, מהירות הרכב, עבודת בוחן התנועה, בייחוד בעניין החישובים.

כיוון חציה

ע"ת/9- התרשמתי שלעדה אין שום אינטרס בעניין, שהינה עדה אובייקטיבית, אין לה היכרות עם אף אחד מהצדדים (עמ' 61 שורה 12-13).

סיפרה שהיא עמדה עם הגב לכביש ופתאום שמעה רעש וצעקות הסתובבה וראתה אוטו דופר(כך נרשם בפרוטוקול) לאישה, היא נפלה על המכסה, על הרצפה והנהג עבר עליה עם הגלגל פעמיים (ראה עמ' 60 שורה 10-13).

כאשר העדה נשאלה מאיפה הלכה הולכת הרגל ענתה: **"אני לא יודעת. אני ראיתי כשהיא נפלה על המכסה של הרכב עם הגב לא ראיתי מאיזה כיוון היא באה"**. כמו כן, גם לא ידעה לאן המנוחה הלכה (עמ' 61 שורה 7).

"הוא היה בפינה. אני ממש לא ראיתי, אני עמדתי עם הגב, לא ראיתי אם הוא היה הראשון או השני. אני ראיתי את הזמן מתי שהוא דופק אותה והיא נפלה על המכסה" (עמ' 62 שורה 1-2).

התרשמתי שהעדה סיפרה באופן כנה את אשר ראתה ומעדותה עולה שהיא כלל לא ראתה את כיוון החציה וכיוון הליכתה של המנוחה, כך שבעניין זה עדותה לא יכולה לתרום לקביעת כיוון חצייתה של המנוחה.

ע"ת/8- העדה הבחינה בתאונה כאשר הלכה לכיוון קופת החולים, הסתובבה אחורה וראתה את התאונה (עמ' 67 שורה 16).

בחקירתה הנגדית הבהירה כי התאונה קרתה בשד' בנימין ולא ברח' גבע (עמ' 67 ש'22-19) ומסרה את כיוון חציית המנוחה "כן, היא כאילו הולכת לכיוון המספרה", "לא ראיתי מאיפה היא הגיעה, ראיתי אותה הולכת לכיוון המספרה" (עמ' 68 ש' 14-18).

"היא הלכה לכיוון המספרה שזה רח' גבע. אז היא נפגעה בדיוק בכיוון של שד' בנימין וגבע" (עמ' 70 ש'11-13).

העדה הוסיפה כי הפנים של המנוחה היו ב "כיוון של המספרה", "בכיוון של המספרה הפנים שלה היו" (עמ' 70 ש' 22-23, 25-26).

כשהעדה נשאלה לגבי הסתירה בין עדותה במשטרה ובבית משפט :

ש:כשאת אומרת "אני ראיתי אותה מגיעה מכיוון המספרה" זה לא נכון מה שכתב החוקר. את אומרת היא הלכה לכיוון המספרה.

ת:כן. אני לא אמרתי הפוך. אולי הוא לא הבין טוב. היא הלכה בכיוון המספרה כשאני ראיתי" (עמ' 70 ש' 29-31).

מההסבר הנ"ל עולה כי העדה משוכנעת ובטוחה כי מלכתחילה היא מסרה לחוקר את עדותה כפי שהיא מוסרת בביהמ"ש.

העדה הסבירה בפתח הדיון כי אינה יודעת להגיד אם מדובר בצפונה או דרומה ומעדותה ניתן להתרשם כי אכן לא יודעת להגיד כיוונים אולם יודעת להגיד ולמקם נקודות הן בחקירתה במשטרה הן בעדותה בפני המצביעות על כיוון חצייה של המנוחה.

עוד מסרה בעדותה כי ראתה את המנוחה עוברת במעבר חציה בשדרות בנימין, לא בדיוק על המעבר קצת הלאה (עמ' 65 שורה 19-22).

"היא עברה מחוץ למעבר החציה. אני לא יודעת איפה בדיוק. אני מסמנת עם טוש זוהר איפה שהיא חצתה" (עמ' 66 שורה 1-8, ת/22).

"... היא הייתה לא איפה שמעבר חציה, טיפה בצד" (עמ' 67 שורה 30-31).

מעדותה עולה כי המנוחה חצתה באזור מעבר החציה קרוב מאוד למעבר חציה והוסיפה "זה מעבר חציה שני שהיא עברה". עדותה מתיישבת עם העובדה שהמנוחה חצתה משמאל לימין ועברה כבר את החלק הראשון של מעבר החציה. כך גם עולה מהסימון בשרטוט ת/22.

ע"ת/7- סיפורה כי בחזרתה מהים חצתה את הדרך לכיוון הבית ועמדה ליד המנוחה לפני מעבר החציה היה אור אדום ברמזור הולכי הרגל והן לא יכלו לחצות (עמ' 89 שורה 21-22) ולא עברו שום מכוניות. "הנתיב הראשון לפני האי תנועה באמצע. לא היו כל מכוניות שנסעו מהכיוון הזה לכיוון הזה (מצביעה מכיוון התחנה המרכזית)...".
"**..אחרי שהיא הגיעה לאי תנועה במרכז האור היה עדיין אדום" "היות ולא עברו כל מכוניות, למרות שהאור**

היה אדום היא החליטה להמשיך ולחצות במעבר החציה. היו חמישה נתיבים, שמתי לב שהיא התחילה לפסוע מהר יותר היות והאור היה אדום" .. "כאשר היא התחילה ללכת מהר מכוניות מהכיוון הזה מצביעה לכיוון התחנה המרכזית.." "... היא התחילה ללכת מהר החלק הקדמי של המכונית פגעה בה והיא עפה ונחתה על הקרקע.. (עמ' 90). מעדותה עולה כי דרכיה של העדה ושל המנוחה היו משותפות עד שהיא עמדה מאחר והאור היה אדום והמנוחה המשיכה לחצות. העדה ליוותה את המנוחה לאורך כל דרכה עד למדרכה, הבחינה שהרמזור להולכי רגל אדום ולכן היא עצרה ולא המשיכה, אולם שמרה על קשר עין עם המנוחה וראתה אותה עוברת את החלק הראשון תוך תיאור מלא שבחלק הזה לא היו מכוניות, בחלק השני גם האור ברמזור הולכי הרגל היה אדום והמנוחה המשיכה לחצות והגבירה את קצב הליכתה.

עלי לציין כי עדותה הייתה מפורטת, מתארת מצב המשך תנועותיה של המנוחה מתחילת דרכה במדרכה בחלק הראשון של מעבר החציה עד לאי תנועה ועד לסוף חלק שני שבה קרתה התאונה. העדה התמקדה במהלך כל הליכתה של המנוחה. ניתן לחזק את התמקדותה בהליכתה של המנוחה בכך שראתה לא רק את ההליכה אלא גם אופן הליכתה ושהחזיקה שני תיקים (עמ' 90 שורה 16-17). כמו כן, ציינה באיזה שלב בהליכתה של המנוחה פגע בה הרכב: "שהיא התחילה ללכת מהר החלק הקדמי של המכונית פגע בה..". (עמ' 90 שורה 28).

כמו כן, כשהעדה לא הייתה בטוחה בממצאים מסוימים ציינה זאת במפורש, כך למשל לגבי נתיב נסיעתו של רכבו של הנאשם. "אני לא כל כך בטוחה אם זה היה הנתיב האחרון או נתיב ימני מהצד הזה" (עמ' 90 שורה 23), ולאחר מכן הבהירה שהפגיעה הייתה בנתיב האחרון במעבר החציה (עמ' 91 שורה 24-21, עמ' 92 שורה 1,5). מהנתונים שהובאו בפני עולה כי לעדה לא היו הפרעות ויזואליות שהסתירו את שדה ראותה או שמשכו את תשומת ליבה והייתה מרוכזת באירוע כולו. עוד אציין שהעדה הינה ניטרלית, לא מכירה את הצדדים.

להבדיל מעדויות העדים הנוספים אשר לא הבחינו בכיוון חציית המנוחה אלא רק לאחר הפגיעה, עדה זו מתארת את התרחשות הליכתה של המנוחה מתחילת הרמזור ועד הפגיעה ועל כן התרשמתי באופן חיובי ביותר לא רק מתוכן עדותה אלא גם מאופן שהיא מעבירה ומבהירה את אשר אירע. התרשמתי שמדובר בעדה אחראית שמשקפת מימנה את אשר קרה.

עד הגנה מסילתי שמואל- מעדותו והסימונים שסימן בתרשים נ/5 עולה כי הוא לא היה צמוד לאישה אלא היה במדרכה של רחוב גבע והיא עמדה, לטענתו, באי תנועה ברחוב גבע. העיד שראה את אישה הולכת בהליכה מהירה מהאי תנועה ברחוב גבע עד שהיא נפלה על אוטו לבן.

בחקירתו הנגדית הבהיר כי עמד במקום כדי לחצות את שדרות בנימין (עמ' 199 שורה 7).

לא מצאתי לקבל את עדותו של העד. ראשית לעד יש היכרות עם הנאשם והיה שכן שלו בשנת '84, מעדותו עולה כי לא היה צמוד למנוחה העד עמד במדרכה השמאלית של רחוב גבע ולגרסתו המנוחה הייתה באי תנועה ברחוב גבע (ראה סימון נ/5 בא x-) ועל פי עדותו בחקירת הנגדית:

"לא בדיוק עמדתי. היה הרבה אנשים במעבר החציה, אז רק הגעתי לשם". "היו הרבה אנשים. כן" (עמ' 199 שורה 5,9). מכאן לא ברור האם היה לו שדה ראייה פנוי כדי להבחין במנוחה.

העד לא יודע להעריך מרחקים כך שהסימונים שציין בנ/5 לא משקפים נכונה את עמידתו ועמידת המנוחה. העד לא ציין

מתי הבחין לראשונה במנוחה ולאן פניו היו מופנות כל הזמן במהלך הליכתה עד לפגיעה כאשר כוונתו הייתה לחצות את הכביש ומטבע דברים אדם מסתכל קדימה לכיוון הליכתו ואף לא ציין האם היה דבר שמשך את תשומת ליבו להסתכל ימינה ולא קדימה.

יתרה מכך מתשובתו בחקירה נגדית ניתן ללמוד על דפוס התנהגותו בכביש, כאשר נשאל לגבי מעבר החציה של שדרות בנימין השיב כי:

"לא שמתי לב מה היה ומה לא היה. הלכתי, לא שמתי לב. אני לא מחפש מי עומד במעבר חציה. אם אני הולך עכשיו אני מחפש מה אנשים עושים ואיפה נמצאים? זה לא עניין אותי כדי להסתכל על זה" (עמ' 200 שורה 1-3).

אולם במקרה זה, באופן מפתיע הבחין במנוחה שלא הייתה בכיוון הליכתו:

"אני לא מחפש מי במעבר חציה ומי לא. זה שהיה משטרה פה ופה אני לא יכול לזכור איפה כל אחד היה. היה מלא משטרה, שוטרים" (עמ' 200 שורה 13-14).

כמו כן, לא ניתן לסמוך על זיכרונו:

"לא זוכר מה דיברתי איתו. זה לא יום יומיים שאזכור כל פרט" (עמ' 203 שורה 13).

"שמע, הרבה זמן עבר. אתה חושב שאני הראש שלי עובד על היום לשים מימורי בדברים האלה. מה שאני זוכר אני אומר לך ומה שאני לא זוכר אני אומר לך לא זוכר" (עמ' 212 שורה 25-26).

בנוסף, במהלך חקירה נגדית כאשר נשאל העד מה אמר לזיו, בנו של הנאשם, על תוכן שיחתו בעת האירוע מסר שאינו זוכר על מה הם דיברו ביום התאונה, יחד עם זאת, העד זוכר מה קרה ביום התאונה. התרשמתי שהעד זוכר את הדברים ש"רוצה" לזכור ופרטים רבים הוא אינו זוכר.

מעדותו עולה כי זכרונו נפגע במהלך הזמן כך שאי אפשר לסמוך על מה שהוא מוסר לגבי האירוע, בעיקר שאין על תיעוד של עדותו בסמוך לקרות האירוע, להבדיל מעדי ראיה מטעם התביעה שנכחו באירוע ומסרו את עדותם בסמוך לאירוע.

כמו כן, העד עצמו מסר שיש לו בעיות רפואיות המצריכות לבדוק כל פרט ופרט. העד אמר כי אינו חייב לשים לב אם האישה עמדה לבד באיהתנועה:

"אני ראיתי אותה לבד, אבל לא הסתכלתי אם יש בפינה מישהו. באי תנועה היא הייתה לבד. יכול להיות שהיה עוד מישהו ולא שמתי לב..."

ש:אם היה עוד מישהו שם עם אופניים היית שם לב?

ת:"למה אני חייב לשים לב. היה גם מישהו עם אופנוע אז מה" .

כשנשאל האם היה לידה עוד בן אדם עם אופניים השיב: "יכול להיות שהוא היה ולא שמתי לב. אני חייב לזכור מי היה לידה? יש לי בעיה רפואית שאני צריך לבדוק פרט ופרט" (עמ' 201 שורה 11-16, 22-24).

אין מחלוקת כי העד היה נוכח לאחר קרות התאונה ובזמן שהמשטרה הגיעה למקום וצילמה את האזור כי הוא מופיע בתמונות.

יחד עם זאת, נוכח הנימוקים שצירפתי לעיל ויפורטו להלן, לא שוכנתי כי היה נוכח בעת התאונה או שהבחין בתאונה.

התנהגותו של העד מוזרה, לטענתו הוא עמד הסתכל והלך לסיפורים וחזר שוב (עמ' 196 שורה 4-5). בעדותו העד מסר כי לא ראה את הנהג ורק לאחר שהוא ירד מהאוטו, עשה סיבוב ואז הסתבר לו שהוא מכיר את הנאשם, אולם עזב את המקום גם כאשר הסתבר לו שאדם שמוכר לו מעורב בתאונה (עמ' 195 שורה 3), כלומר העד לא ניגש לנאשם למרות שמכיר שאותו, עמד והמשיך בסיפוריו. לטענתו הלך, חזר ונשאר במקום הרבה זמן, ראה את המשטרה שהגיעה לגרור את הרכב אולם לא ניגש למשטרה על מנת למסור לשוטרים שראה את האירוע, וזאת על אף שהוא רואה שהמשטרה מתעניינת בקבלת פרטים על האירוע, וכי ראה לטענתו את מהלך הליכתה של המנוחה ואת קרות התאונה (עמ' 196 שורה 25-26):

"ראיתי שם אנשים, שוטרים, ראיתי שם מישהי שאני מכיר אותה שהשוטר שאל אותה מה היא אומרת על התאונה וזה וזה והיא אמרה לו שהיא לא יודעת ולא ראתה".

כשנשאל מי זאת? השיב: "ויואן אני חושב, משהו. אני מכיר אותה שהיא הייתה גרה פעם בנורדאו. אני מכיר את בעלה שקראו לו שלום. היא הייתה על המדרכה והוא שאל אותה מה היא אומרת על התאונה והיא אמרה שהיא לא ראתה את התאונה" (עמ' 196 שורה 25-30).

כאשר חקרו את ויואן על התאונה אמר העד: "עמדתי והוא שאל אותה השוטר ברמקול מה היא אומרת על התאונה והיא אמרה שהיא לא ראתה כלום, לא הייתה, לא יודעת מה היא אמרה בדיוק". (עמ' 202 שורה 21-22), למרות שראה שהשוטרים שואלים ומתחקרים אנשים אודות האירוע לא חשב לספר להם כי היה עד למתרחש וכי ראה את קרות התאונה.

ש': "שמעת שהמשטרה מחפשת עוד עדים?"

ת': "אתה חושב שרדפתי אחרי כל שוטר ושוטר מה הוא עשה שם? מה אני באתי לחפש את השוטרים כל שוטר מה הוא עושה? ואם עכשיו הייתי בפניה והשוטר דיבר עם מישהי אני יודע מה הוא דיבר איתה? היו שוטרים. אני לא יודע מה עשו ומה לא עשו" (עמ' 202 שורה 30-32).

ההסבר שנתן העד באי מסירת פרטי האירוע לשוטרים אינו מתיישב עם הגיונם של הדברים לגרסתו הוא היה במקום האירוע, ראה את האירוע, הלך ומצא צורך לחזור למקום, שומע שהשוטרים מתחקרים אנשים ומנסים לגייס מידע אודות האירוע ולא עושה דבר ורק לאחר זמן מה רואה צורך להתקשר למשטרה.

עוד אציין כי בעדותו יש סתירות ועושה רושם שהנאשם מתאים את עדותו לנסיבות. מחד אומר שהבחין בתאונה, עזב את המקום לסיפורים ולאחר מכן חזר ומאידך מעיד שלאחר התאונה הגיע בנו של הנאשם למקום מבלי לציין באיזה שלב הגיע בנו של הנאשם למקום התאונה, האם בזמן שהיה נוכח באירוע או שכבר הוא הלך וחזר למקום האירוע. יתרה

מכן, העד שומר את כל הפרטים לגבי האירוע ורק כאשר נפגש עם בנו של הנאשם זיו לאחר זמן מה ואינו יודע לציין מתי זה היה האם ימים, שבועות או חודשים, מספר לבנו של הנאשם שאביו אינו אשם, התבקש ע"י בנו לגשת למשטרה למסור עדות ולא עושה כן, באחד הימים "נזכר" ומצלצל למשטרה:

"אני לא יודע לפרט ימים או שבועות או חודשים. יום אחד עברתי מתחנה מרכזית ברגל איפה גלידה מונטנה וראיתי את הבן שלו זיו. שאלתי אותו מה נעשה עם התאונה עם אבא שלו וזה ומה קרה עם האישה שנפצעה והוא אמר שהיא נפטרה. שאלתי אותו מה קרה הוא אמר שלקחו לו את הרישיון ואת האוטו. אמרתי למה, הוא לא אשם, היא הלכה ונפלה על האוטו. הוא שאל אם אני יכול להעיד שאני אלך למשטרה ואגיד להם. אמרתי לו שאצלצל למשטרה. לא יצא לי. יום אחד ישבתי בעבודה ולא הייתה עבודה. צלצלתי וענה לי שוטר אמרתי לו את הפרטים והוא אמר שלא צריך שאעיד ואם צריך יצלצלו אליי. יום אחד הלכתי אליו במיוחד להגיד לו מה אמר השוטר. נתתי לו את הפתק. וזהו. מאז יצא עוד פעם אחת שנפגשנו וזהו. זה מה שהיה. חוץ מזה זה לא העסיק אותי כל כך. לא ידעתי שהאישה נפטרה באותו יום". (עמ' 197 שורה 9-18).

תמוה בעיני שהעד פוגש את בנו של הנאשם בעת האירוע ולא מוסר לו את אשר ראה בשיא של האירוע אלא רק לאחר מכן במפגש אקראי הוא מספר לו ורוצה למסור עדות במשטרה.

בעדותו לא מסר פרטים לגבי הסידור שבגינו עזב את המקום על מנת לאפשר אימות גרסתו. **"זה עניין אישי שלי. אתה רוצה להיכנס לדברים האישיים שלי? אני לא חייב להגיד לך לאיפה הלכתי ומה עשיתי. אני לא בא לכאן כנאשם. לאן הלכת? לא עונה לך על זה. זה עניין שלי לאן הלכתי"** (עמ' 198 שורה 23-26). בהמשך מסתבר כי לא הלך רק לסידורים אלא הלך להביא את בנו (עמ' 200 שורה 11).

מעדותו עולה כי רק הגיע וראה את המקרה: **"באתי מגבע כדי לבוא למעבר החציה. אני באתי מלמעלה למטה, הגעתי להנה לא עמדתי לחכות לראות את התאונה, כשהגעתי בדיוק ראיתי את המקרה"**. (עמ' 199 שורה 13-14). יש בכך כדי לסתור עדותו שהוא ראה את המנוחה במהלך הליכה ועד להתרחשות התאונה.

בחקירתו הנגדית עולה כי בעת הפגיעה העד לא הבחין מה קורה מסביב **"אני עמדתי שם, הסתכלתי שהיא קיבלה את המכה, שהוא עצר עם האוטו ואנשים צעקו שם.."**

ש': "עד לרגע התאונה שיש בום בין הרכב לאישה אתה עסוק בעניינים שלך?"

ת' "כשהגעתי בדיוק למעבר החציה, בסיבוב של הבניין עם הזה, ראיתי את זה, עמדתי, הסתכלתי מרחוק, לא התקרבתי. ראיתי איך שהיא מעדה, ראיתי שאנשים צעקו והוא ירד מהאוטו, הייתי עדיין עומד. נעצרתי לראות שהיא קיבלה את המכה. אבל לא הלכתי לשם באותו רגע" (עמ' 200 שורה 22-29).

ש': "אתה זוכר איך היא מעדה, למה היא מעדה?"

ת' "אולי היא נתקלה באי תנועה. אני באתי ולקחתי משקפת והסתכלתי רק עליה? מאיפה אני יודע למה." (עמ' 214 שורה 2-3).

העד אינו יודע מה היה המרחק בינו לבין המנוחה. **"לא יודע. קח מטר לך למקום ותמדוד. אני יכול להעריך במטרים?"**. (עמ' 201 שורה 26).

העד אינו יודע כמה זמן היה באירוע "לא יכול להגיד לך. הייתי שמה, הלכתי חזרתי, לא יודע כמה זמן הייתי שם".
"הייתי שם עד שהיה הגרר. לא יודע להגיד את הזמן" (עמ' 202 שורה 14,12).

נוכח הנימוקים שפירטתי לעיל לא מצאתי להסתמך על עדותו ואינני מקבלת את עדותו.

הנאשם יפת זוהר בוריה - הנאשם אינו יכול להגיד מאיזה כיוון חצתה המנוחה את הכביש מאחר ובכלל לא הבחין בה.

המומחה מטעם ההגנה קבע את כיוון חצייתה של המנוחה על פי הממצאים הרפואיים בגופה של המנוחה, אלא שאין חולקין כי לאחר שהנאשמת נפגעה עם הרכב, הרכב עלה עליה ובכך לא ניתן לשלול שהסימנים בגופה נובעים אך ורק מהפגיעה הראשונית או לאחר שהנאשם עבר עליה עם רכבו.

בנוסף לכך, קביעתו של המומחה בעניין כיוון החציה אינו מסתמך על עדויות של עדי ראיה, שלא ניתן להתעלם מהם.

לאחר שבחנתי את כל העדויות מצאתי לקבל עדותה של ע"ת/7 שהייתה הכי קרובה למנוחה, ליוותה אותה עד לתחילת חצייתה ומסרה עדות מפורטת ביותר בעניין זה והנני מעדיפה את עדותה על פני עדותם של עדים אחרים, כי עדותה קוהרנטית ומהימנה.

על כן, הנני קובעת כי כיוון חצייתה של המנוחה היה משמאל לימין.

אופן הפגיעה

ע"ת/9 - אשר הייתה מבחינה פיזית הכי קרובה למנוחה בעת פגיעתה, ראתה את הפגיעה ומסרה: **"נפלה על המכסה, נפלה לרצפה והוא עם הגלגל עבר פעמיים"** (עמ' 60 שורה 13-12).

"אני פשוט ראיתי שהיא נפלה על המכסה עם הגב ואח"כ היא נפלה לרצפה (מדגימה) והיא יצאה בדיוק מתחת לאוטו והוא עם הגלגל ראשון ואח"כ הוא ממשיך עם הגלגל השני. פעמיים אפילו" (עמ' 60 שורה 22-24).

"אני מדגימה, היא נפלה עם המכסה לצד ימין של הרכב והגלגל עלה עליה, הגוף עבר את הקו פעמיים" (עמ' 61 שורה 2-1, עמ' 62 שורה 15).

בחקירתה הנגדית ציינה שהמנוחה לא נפלה עם הגב לרכב, היא נפלה עם הבטן על המכסה (עמ' 61 שורה 24).

"היא ככה קצת נפלה על הצד ובדיוק מתחת לאוטו, הוא עובר גלגל אחד ואח"כ ממשיך" (עמ' 63 שורה 17-18).

ע"ת/8 - מספרת כי **"ראיתי שאור אדום בשדרות בנימין איפה שהיא עברה. ראיתי שהוא בא נתן לה מכה והיא נכנסת מתחת לגלגלים באוטו שלו, והוא עבר..."** (עמ' 65 שורה 24-23).

העדה התייחסה גם לאופן הפגיעה במנוחה ומסרה שהיה בצד ימין של הרכב. "היא נפלה והגלגל הימני עד הסוף עלה עליה.

עדת התביעה אישרה כי הולכת הרגל נפגעה מצד ימין של הרכב ושהוא פגע והיא נכנסה מתחת לגלגלים (עמ' 67 שורה 23-28).

העדה אינה ראתה את האישה לפני הפגיעה, ראתה אותה רק כאשר קרתה התאונה. מספרת כי: **"הוא פגע לה נדמה לי פה בצד (מסמנת באזור המותן ימין) והיא נכנסה מתחת לאוטו. הפנים שלה היו ככה (מדגימה), בכיוון של המספרה הפנים שלה היו"** (עמ' 70 שורה 21-26).

ע"ת/8 מסרה:

"...היא קיבלה מכה...", **"...הוא בא ונתן לה מכה..."** (עמ' 72 ש' 31).

"כן. היא עמדה בכביש ופתאום הוא בא ודרס אותה" (עמ' 73 ש' 5).

ע"ת/7- העידה שהפגיעה הייתה בחלק הקדמי של המכונית לקראת הצד הימני (עמ' 91 שורה 25-29) ואחרי שהמכונית פגעה בה היא עפה ונפלה, הצמיג הימני קדמי של המכונית עלה עליה.

בחקירה הנגדית נשאלה לגבי הפגיעה והעדה ציינה כי **"מה שאני זוכרת הוא שהרכב פגע בה, היא עפה, נחתה והמכונית עברה עליה"**.

ש: ברגע שמקבלת האישה את המכה לאיזה כיוון היא עפה?"

ת': "לכיוון שמקדימה למכונית, לכיוון כללית ותחנה מרכזית" (עמ' 97 שורה 18-20).

בהמשך נשאלה האם המנוחה נפלה על מכסה המנוע של הרכב והיא השיבה שלא, שהיא נפלה על הקרקע. הרכב עלה עליה בהתחלה עם הגלגל הקדמי ולאחר מכן עם הגלגל האחורי. גלגל אחד עבר על ראשה והגלגל השני על גופה. (עמ' 98 שורה 21-26).

עד הגנה שמואל מסילתי- לא יכול להגיד בוודאות היכן המנוחה נפגעה באוטו. **"בדלת השנייה. אני לא יכול לדייק. בצד הימני של האוטו בדלת האחורית, היא מעדה שם נפלה. היא באה בהליכה מהירה"**. (עמ' 194 שורה 29-31).

הנאשם עצמו הרגיש מכה ושעלה על משהו.

מהנתונים שבתיק ושהובאו בפניי עולה כי אכן המנוחה נפגעה בצד על ידי האוטו עם חזית ימין של הרכב, ולאחר מכן הרכב עלה עליה. גם אם קיימים אי דיוקים לא משמעותיים בין העדויות של עדי הראיה, ניתן לקבוע שאכן המנוחה נפגעה בחלק הקדמי ימני של הרכב והרכב עלה עליה, וכך אני קובעת.

מקום האימפקט

ע"ת/9- סיפרה ושרטטה באופן מדויק את מקום הפגיעה ביחס למעבר חציה בדיוק בפינה של רחוב גבע וציינה כי זה לא בשדרות בנימין (בימ"ש/1).

העדה הוסיפה כי במקום הזה יש עץ ובדיוק ליד העץ היא נפלה, בצד של רחוב גבע אבל בפניה (עמ' 61 שורה 15-18).
העדה הבהירה בחקירתה הנגדית כי העץ נמצא בפניה גבע בשדרות בנימין, המנוחה הייתה בדיוק ליד העץ, לא על המדרכה אלא בכביש (עמ' 63 שורה 9).

ע"ת/8 - מעדותה עולה כי התאונה קרתה בשדרות בנימין ולא ברחוב גבע. והיא אומרת: "לא. בצד ימין. איפה שדרות בנימין, זה ימין של שדרות בנימין, לא גבע. כשהולכים קוראים לזה שדרות בנימין, אז זה יוצא צד ימין של שדרות בנימין וגבע" (עמ' 67 שורה 21-23). ובכך ישנה התאמה בין עדותה לעדות של ע"ת/9 לגבי אזור האימפקט.

בעדותה סיפרה כי **"היה רמזור של רחוב שדרות בנימין, זה מעבר חציה, אני ראיתי אותה כשהיא עוברת במעבר החציה, אבל לא על מעבר החציה, קצת יותר הלאה.."** (עמ' 65 ש' 19-20).

בנוסף הוסיפה כי **"היא הייתה לא איפה שמעבר החציה, טיפה בצד"** (עמ' 67 ש' 30-31).

"3-4 מ' אחרי מעבר חציה" (נ/2 ש' 6).

ע"ת/3-

ת: **"אני מצביע על כתם דם שהיה ברצפה ושמתי חול...אני מסמן איפה הכתם הדם והחול אני שמתי על מנת שלא ישבשו את הזירה"**

ש:החול שמת על כתם הדם ?

ת: **לא. בצד.** (עמ' 83 ש' 29-30)

ש: באיזה מרחק?

ת: **לא זוכר. ליד. קרוב. כמה סנטימטרים אני לא זוכר.** (עמ' 84 ש' 1-2)

ע"ת/7- בחקירתה הנגדית נשאלה העדה :

ש': "האם לאחר שהרכב עלה על הולכת הרגל, האם גופתה הוזזה למקום אחר מהמקום שבו היא נפגעה?"

ת': **"כן. היא עפה ונחתה וכן, היא הוזזה."** (עמ' 106 שורה 18-20). **"גופה הסתובב והיא לא הייתה באותו מקום. זו גופה והיא זזה"** (עמ' 106 שורה 31).

עד הגנה שמואל מסילתי- על פי עדותו הפגיעה התרחשה כאשר האוטו כבר עבר את מעבר החציה. **"האוטו עבר את מעבר החציה. הגיע למצב שהאוטו כבר עבר את מעבר החציה והיא הגיעה להנה ופגעה בדלת, נפלה, מעדה כבר אחרי מעבר החציה.."** (עמ' 195 שורה 25-28).

העדים התייחסו לאזור האימפקט. אציין כי מאחר והנאשם לא הגיב והרכב הוזז (ע"ת/8 מסרה כי לאחר שהמנוחה נפלה והגלגל הימני של האוטו עלה עליה אנשים אמרו לו להיזז את הרכב והוא העביר את הרכב יותר קדימה - עמ' 66 שורה

19-21) לא ניתן לקבוע שמקום הימצאותו של הרכב הוא מקום האימפקט.

הבוחן התייחס ארוכות למקום האימפקט וקבע כי התאונה קרתה בתחום מעבר החצייה, מקסימום מטר ממעבר החצייה כי כל עדי ראיה מצביעים כי התאונה קרתה בתחום מעבר החצייה (ראה עדותו של הבוחן (עמ' 40 ו-41).

הנני מקבלת קביעתו של הבוחן המסתמך על עדותם של עדי הראיה שהצביעו על כך שהפגיעה הייתה במעבר החצייה או בתחום מעבר החצייה.

האם הנאשם היה יכול להבחין במנוחה

ע"ת/9- מסרה שבשעת התרחשות האירוע לא היה ממש חשוך (עמ' 62 שורה 11). **"היה אור מטושטש ככה. כמו עכשיו בשבע בערב. לא היה חשוך ולא היה זה. ראו. אבל לא היה אומר כמו עכשיו"** (עמ' 61 שורה 16-17).

ע"ת/7- העדה מסרה כי הראות הייתה טובה (עמ' 90 שורה 18-19):

ש: **"איך הייתה הראות שלך בשלב זה?"**

ת: **"בהירה, טובה."**

כאשר נשאלה בחקירה הנגדית איך היה שדה הראיה לכיוון מקום התאונה, העדה השיבה: **"היה ברור ובהיר.."** (עמ' 107 שורה 13-15).

ש': **"ואיך היה הראיה שלך"**

ת': **"טובה."**

עד הגנה מסילתי שמואל- נשאל בחקירה הנגדית האם היה חשוך בזמן הזה, העד השיב: **"לא חשוך חשוך, היה מעורפל. בין יום לחושך."** **"לא היה חשוך לגמרי. כשירד החושך ככה בערך"** (עמ' 199 שורה 22-23, 25-26).

כך שעל פי עדותו של עדי הראיה, על פי תנאי הראות ניתן היה להבחין במנוחה.

הבוחן קבע שהולכת הרגל חצתה 14.8 מטר במעבר חצייה, והגיע למסקנה כי הולכת הרגל הספיקה לחצות 8.7 מטר, כאשר הנהג היה עוד בעמידה החל בנסיעה (ראה ת/7) עד שהגיע למעבר חציה, ובסך הכל 25 מטר, ובכך יכול היה הנאשם להבחין במנוחה כי לא היה דבר שהפריע לו.

כמו כן, לא נמצאו ליקויים ברכב.

ביום התאונה בתאריך 08.04.15 שעה 21:25 נערך ניסוי שדה ראיה (ת/5) עם הנאשם ועם רכבו והתחיל את נסיעתו 25 מ' ממעבר החציה כאשר שני אנשים, מתנדב ואזרחית מדמים את הולכת הרגל כש אחד לבוש מדי שוטר כחול כהה והשנייה לבשה שמלה בצבע חום וכובע שחור. הנאשם נשאל אם מבחין בהולכים מימין ומשמאל במעבר חציה והשיב בחיוב תוך מתן תיאור לבוש וכן מסר שהסתכל ישר, לא זוכר אם היו רכבים משמאלו, לא ראה את הולכת הרגל ואם היה משהו שהסיט אותו שמאלה היה עוצר. **"לא יודע מהיכן היא צצה, רק הרגשתי שאני עולה על משהו"**. שמע מכה

והרגיש שעולה על משהו. כמו כן, השיב בחיוב שרואה את מעבר החציה והאישה שעומדת על המדרכה מצד ימין.

הבוחן הגיע למסקנה כי ניתן להבחין בכל מעבר החציה ממרחק בו עמד הרכב של הנאשם 25 מ' לפני מעבר החציה וגם ממצב עמידה וממצב עצירה ואין הגבלות שדה ראייה למעבר חציה ומלפנים.

מהנתונים הנ"ל עולה כי הנאשם יכול היה להבחין היטב במנוחה חוצה את הכביש באור אדום ויכול היה למנוע את התאונה.

מהירות-

הנאשם בחקירתו אומר כי הוא נסע במהירות של 5,10 קמ"ש. "**...התחלתי לנסוע אולי 5, 10 קילומטר לשעה.**" (עמ' 145 שורה 17-18).

ש': "מה אתה צריך לעשות כשאתה מתקרב למעבר חציה?" ת': "אני נסעתי לאט, ובגלל שנסעתי לאט לא היה צריך לעצור בכדי לראות. ראיתי הכל. נסעתי לאט. אני נסעתי בין 10-ל-15 קילומטר וזה רק לצורך כתב האישום אתה מציג את השאלה הזו. ביד יכולתי לעצור את האוטו"

"בגלל שהייתה נסיעה כל כך איטית ולא הייתי צריך לבלום או לעצור כדי לראות אם מעבר החציה פנוי או לא פנוי, יכולתי עם היד לעצור את האוטו". (עמ' 150 שורה 5-8,2-7).

הבוחן קבע את חציית הולכת הרגל על פי ספרות מקצועית (שחזור ת.ד נושאים נבחרים 3/12) הנע בין 1.2-07 מעל גיל 70 ולקח נתון ממוצע של 1 מ"ש והרכב מאיץ ממצב עמידה בנסיעה רגילה של 1.5 מ"ש.

המהירות המותרת עד 50 קמ"ש, כביש אספלט תקין ויבש והבוחן קבע שמהירות הרכב 32.9 עובר לתאונה. הזמן שלוקח לרכב להגיע למקום אימפקט הינו 6.1 ש'.

כאשר החל הנהג את נסיעתו הולכת הרגל הספיקה לחצות כבר מרחק של 8.7 מ'. כלומר הייתה בתוך הנתיב השלישי משמאל. 0.7 מ' מקו ההפרדה שבין הנתיב השלישי לרביעי.

הבוחן ציין כי הנאשם לא נקט בשום פעולה עד לרגע הפגיעה אלא היה בנסיעה רצופה.

כאשר נהג הרכב הגיע עד לקו העצירה של מעבר החציה הולכת הרגל הספיקה להגיע עד כ 0.4 מ' לפני נקודת המגע עם הרכב. כלומר- 1.6 מ' בתוך נתיב נסיעת הרכב. בנקודה זו הרכב היה כבר במהירות 30.6 קמ"ש.

"חישבתי גם מהירות פחות או יותר כדי שתהיה לי אינדיקציה של מהירות, הגעתי למהירות של 30.6 קמ"ש עובר לתאונה". (עמ' 17 שורה 14-15).

הבוחן לא מצא סיבה כלשהי בדרך או ברכב מדוע הנאשם לא הבחין בהולכת הרגל ומדובר בתאונה נמנעת, מה גם שהנאשם כלל לא הבחין במנוחה ולכן לא ניתן להוסיף אפקט ההפתעה.

חוות דעת מומחה מטעם ההגנה-

מטעם ההגנה הוגשה חוו"ד מומחה מתאריך 25/12/16 שנערך ע"י ד"ר אינג' עוזי רז. לא מצאתי לקבל מסקנות המומחה מטעם ההגנה ביחס לכיוון חציית המנוחה והחישובים שהוא ערך.

המומחה ערך חישובים וקבע את מסקנותיו שהתאונה בלתי נמנעת לאחר שהוא קבע על סמך הממצאים בגופת המנוחה והסימנים על הרכב שהיא חצתה מימין לשמאל. הנתונים הנ"ל אינם מתיישבים עם העובדות שבתיק וקבעתי על סמך העובדות שכיוון חציית המנוחה היה משמאל לימין. על כן מערך החישובים שערך המומחה אינו מתאים לתיק זה, שכן הנאשם לא הבחין במנוחה, לא בלם ולא הגיב כלל, אלא רק לאחר שהוא פגע בה, עלה עליה ואנשים אמרו לו לעצור.

בדיקת הרכב שערך המומחה נעשתה זמן מה לאחר התאונה ולאחר שהרכב עמד זמן ניכר נוספו לו נזקים ושכבות אבק כך שהממצאים שהוא מצא ברכב אינם משקפים את הממצאים שהיו ברכב מיד לאחר קרות התאונה.

בנוגע לסימני האבק, המומחה עצמו מצא בבדיקה שערך זמן מה ממצאים המתאימים לסימנים של ניגוב אבק הדומים לאלו שמצא וצילם הבוחן על דופן ימין של הרכב (עמ' 6 ס' 3 בחוו"ד מומחה).

לאור הממצאים שמצא על גוף המנוחה קבע המומחה כי הולכת הרגל חצתה באלכסון מימין לשמאל כיוון נסיעת הרכב לתאונה. נוכח קביעתי לגבי כיוון חציה אני דוחה את מסקנות המומחה שהמנוחה חצתה את הכביש מכיוון ימין לשמאל.

בנוגע לשחזור התאונה המומחה מגיע לנתונים שונים, בעיקר לאור העובדה שהוא מוסיף לחישובים ערך בגין הפתעה בזמן תגובה, אולם כאמור, לא ניתן לעשות כן כי כלל הנאשם לא הגיב. הבוחן מנתח את חישוביו לפי זמן הפתעה כאשר בפועל לא הייתה כל הפתעה לנאשם מאחר והוא בכלל לא ראה אותה ולא בלם את רכבו לא לפני התאונה ולא אחרי אלא רק כאשר אנשים אמרו לו שיעצור בצד.

לא רק שהממצאים שמצא הם בסתירה לעובדות בתיק אלא גם לגרסתו של הנאשם. המומחה יוצא מנקודת הנחה שהנאשם בדק שאין איש על הכביש ושהצומת מבחינתו פנוי. בנוסף המומחה מניח כי מאחר והאור ברמזור לכיוון נסיעתו של הנאשם היה ירוק הוא מניח שהרמזור של המנוחה היה אדום אבל ההנחות הנ"ל אין להם בסיס.

על כן אינני מקבלת את קביעתו של המומחה.

לאחר ששקלתי את כל ההוכחות שהובאו בפניי, מצאתי לקבל קביעתו של הבוחן אשר מסתמכת על המערך הכולל של ההוכחות, על הספרות המקצועית, והניסויים שבוצעו.

על כן, הנני קובעת כי התביעה עמדה בנטל ההוכחה מעל כל ספק סביר ומרשיעה את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ג כסלו תשע"ח, 11 דצמבר 2017, במעמד הצדדים